

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 17. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558814896/facsimile.pdf> (tilgået 26. september 2021)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

skjøndt jeg vel kjender mig for ringe til et saadant svart og vigtigt Arbeide, og det maaskee vil findes, at min Dristighed var større, end min Dygtighed, maa min salige og fromme Herres strenge Befaling tjene mig til Undskyldning, saavel hos Eder som hos Efterverdenen, for hvad der fattes mig paa Forstands og Viisdoms Vegne. Dette har jeg ogsaa sagt den gunstige Læser af min Bog iforveien, thi Forord volder ingen Trætte.»

«Af Eder skal vi lære Beskedenhed og Ydmyghed, fromme Fader Saxo! – afbrød Erkebisen den beskedne Olding. – I holder Eder for ringe til at beskrive et enkelt Folks Historie, medens jeg med langt ringere Evner har formastet mig til at besyngne den største Herres største Værk. Derfor maa jeg vel ogsaa af vor lystige Broder Gunner der, med alle hans Berømmelser over min Lærdom og Flid, døie mangen forgyldt Pille, som er bedskere, end alle Mester Harpestrængs Urter.»

«I tager dog langt taalmodigere mod Broder Gunnars bedske Piller, end mod mine uskyldige Urter, ærværdige Herre! – tog Mester Harpestræng Ordet – og var I saa karsk paa Legemet, som paa Sjælen, behøvede I ikke mig i eders Følge.»

Paa Saxos deelagende Spørgsmaal til Erkebispens Sundhed, forsikrede den fromme Andreas, at han følte sig stærk nok til at følge Kongen paa det liflandske Korstog, han haabede der nu snart blev Alvor af. «Dog saa sjelekarsk, som den gode Mester Harpestræng troer mig, maa jeg vel neppe være – tilføiede han med et dybt Suk – hvis jeg virkelig behøver alle de blodrensende Drikke, han et saa god at plage mig med; thi er der saamegen Ureenhed i mit Kjød og Blod, saa mener jeg vist, det maa komme indenfra; og kunde jeg, hvad jeg inderlig ønsker, blive en hellig Guds Mand, som min fromme Navne i Slagelse vist er, og som Abbed Vilhelm var, saa blev jeg vist ogsaa den sundeste Mand i Verden.»

Mester Harpestræng smilede rolig ad den fromme Erkebispens theologiske Lægedomssystem, uden at modsige ham i denne hans Yndlingsforestilling; thi ved sin Omgang med Erkebisen havde han vant sig til denne Synsmaade og anpriste ofte selv et fromt Sind og en hellig Vandel som det bedste Lægemiddel baade for Sjæl og Legem.

Men nu førte Andreas og Broder Gunner den afbrudte Samtale tilbage til Danmarks Historie og bragte gamle Saxo til at fortælle hvad han selv havde seet og oplevet i Valdemar den Stores Dage og i